

λησις, ἰδίᾳ ἐπὶ τῶν βρεφῶν: *Ποσκόλημα ποῦ τοῦ 'καμες τοῦ μωροῦ κακορρίζικη!* Συνών. ἀποσκόλιο.

ἀποσκόλιο τό, ἀμάρτ. *ποσκόλιον* Κύπρ.

Ἐκ τοῦ ρ. ἀποσκολεῖω.

Ἀποσκόλημα, ὁ ἰδ.: Τούτ' ἢ πατερνὴ ἐν' τὸ 'ποσκόλιον μου (μὲ κάμνει νὰ ἀπασχολοῦμαι). Ἀφες τὸ 'ποσκόλιον καὶ πῆλινε 'ς τὴν δουλειάν σου.

ἀπόσκολο τό, Κύθν.

Ἐκ τῆς προθ. ἀπὸ καὶ τοῦ οὐσ. σκόλη.

Ἡ ἐσπέρα τῆς ἑορτῆς ὅτε ἐπιτρέπεται ἐργασία.

ἀπόσκολος ἐπίθ. *Λεξ. Δημητρ.*

Ἐκ τοῦ μεταγν. ἐπίθ. ἀπόσχολος.

Ὁ περατώσας τὰς σπουδὰς του, πεπαιδευμένος, πολυμαθής.

ἀποσκολωπιάζω ἀμάρτ. *ἀποσκολουπιάζω* Α.Κρήτ. *ποσκολουπιάζω* Α.Κρήτ. *ἀποσκολουπῶ* Α.Κρήτ.

Ἐκ τῆς προθ. ἀπὸ καὶ τοῦ οὐσ. σκλώπα.

Κάθημαι συμμαζεμένος, ὡς σκλώπα, μελαγχολῶ, δυσθυμῶ ἐνθ' ἄν.: Ἐποσκολουπίμασε μὰ γοπανεῖ, εἶδα τοῦ κάμετε; (μὰ γοπανεῖ = ξαφνικά). Ἐποσκολουπιασμένη σὲ θωρῶ, εἶδα 'παθες; Ἀποσκολουπιασμένο θωρῶ τὸ κωπέλλι.

ἀποσκόνιδο τό, Θήρ.

Ἐκ τοῦ ρ. ἀποσκονίζω καὶ τῆς καταλ. -ιδο < -ίδι. Σκύβαλον, ἀπόρριμα.

ἀποσκορακίζω Πελοπν. (Μάν.)

Τὸ μεταγν. ἀποσκορακίζω.

Στέλλω εἰς κόρακας, εἰς τὸν διάβολον: Θὰ ζ' ἀποσκορακίσουν.

ἀποσκότεινα ἐπίρρ. *Ἀθῆν. Νάξ. κ.ά.*

Ἐκ τῆς προθ. ἀπὸ καὶ τοῦ ἐπίρρ. σκοτεινά.

1) Ὅλως σκοτεινά, κατασκότεινα, ἰδίᾳ μεταφορ.: *Ὅλα μοῦ φάνηκαν σκοτεινὰ καὶ ἀποσκότεινα μόλις πέθανε ὁ πατέρας μου Ἀθῆν. Ἀμα δὲν ἔχης λεφτά, ὅλα σοῦ φαίνονται μαῦρα καὶ ἀποσκότεινα αὐτόθι. 2)* Ὅταν ἀρχίζῃ νὰ γίνεταί σκοτός, περὶ λύχνων ἀφὰς Νάξ.

ἀποσκοτενιάζω Ἀθῆν. Κρήτ. κ.ά.

Ἐκ τῆς προθ. ἀπὸ καὶ τοῦ ρ. σκοτενιάζω.

1) Ἀπροσώπ. γίνεται σκότος, συσκοτίζει ἐνθ' ἄν: *Εἶχε ἀποσκοτενιάσει πῆλιν, ὅταν ἤρθε Ἀθῆν. || Ἀσμ.*

Καὶ σὰν ἀποσκοτείνισσε ἐγλάκοννα ὡς ἐδόρου κ' ἐκείνη εἶχε κουζουλοὺς κ' ἐβλέπανε τοοὶ πόρους

Κρήτ. β) Γίνομαι σκοτεινός, στεροῦμαι φωτὸς ὅλως Ἀθῆν.: *Ἦταν σκοτεινὸ τὸ δωμάτιο, σὰν ἐκλείσαν τὸ παράθυρο, ἀποσκοτείνισσε Ἀθῆν. 2)* Ἐπὶ τῶν ὀφθαλμῶν, πάσχω ἀδυναμίαν τῆς ὁράσεως, δὲν βλέπω καλῶς Ἀθῆν.: *Γέρασσα καὶ ἀποσκοτείνισσε τὸ φῶς μου.*

ἀποσκότι τό, ἀμάρτ. *ἀπουσκότι* Σαμοθρ. *ποσκότιν* Κύπρ. *πισκότι* Ἰμβρ.

Ἐκ τῆς προθ. ἀπὸ καὶ τοῦ οὐσ. σκότος.

Βαθὺ σκότος ἐνθ' ἄν.: Ἐνὶ ἀπουσκότι κ' δὲ διαφουνῶ μ'κὰ δ' μύτη μ' (καὶ δὲν διακρίνω οὔτε κἂν τὴ μύτη μου) Σαμοθρ.

ἀπόσκοτο τό, Ζάκ. Κεφαλλ.

Ἐκ τῆς προθ. ἀπὸ καὶ τοῦ οὐσ. σκότος.

Μέρος σκοτεινόν, ὅπου τις δὲν διακρίνεται: Ἀφοῦ τὸν ἐχτυπήσανε ὀγὸ μαχαιρεῖς, τὸν ἐπῆνε σὲ ἀπόσκοτο κ' ἐκεῖ τὸν ἀποκάμανε Κεφαλλ.

ἀποσκοτώνω σύννηθ.

Ἐκ τῆς προθ. ἀπὸ καὶ τοῦ ρ. σκοτώνω.

Φονεύω, φέρω εἰς πέρας τὸν φόνον: Τὸ λάβωσεν τὸ θεοῖο, ἀλλὰ δὲν τ' ἀποσκοτόωσεν. Ἐποσκοτόωσεν το πλῆλ τὸ παιδί σου καθὼς τὸ χτυπᾷς σύννηθ. Ἐκεῖνος τοῦ 'παιξε μὲ μαχαιρεῖ κ' ἐγὼ τὸν ἀποσκοτόωσα Κρήτ. || Ἀσμ.

Τὰ μάθια σου μοῦ παίζοντε ὀγὸ βάλες μὲ τὸ τέλι, μὰ δὲ μὲ 'ποσκοτώνουνε, γιὰτ' ὁ Θεὸς τὸ θέλει

Κρήτ.

ἀποσκουντῶ ἀμάρτ. *ἀποσκουντῶ* Πελοπν. (Λακων.) *ἀποκουντῶ* Πόντ. (Σάντ. Χαλδ.) *ἀπηκουντῶ* Κέρκ.

Ἐκ τῆς προθ. ἀπὸ καὶ τοῦ ρ. σκουντῶ.

1) Προσκορούω, σκοντάφτω Πελοπν. (Λακων.): *Τὸ νερὸ ἀποσκουντᾷ ἐκεῖδᾳ. 2)* Παραγκωνίζω, παραμελῶ Πόντ. (Σάντ. Χαλδ.): *Ἡ παραμάννα μ' ἀποκουντᾷ με καὶ ἀφωρισμένισα 'ξάι 'κὶ τερεῖ με (καθόλου δὲν μὲ κοιτάζει) Χαλδ.*

3) Ὡθῶ ἐλαφρῶς, ἐγγίζω εἰς τι Κέρκ.: *Ἀσμ.*

Ἐκεῖ ποῦ χώσανε τὸ νερὸ ἐβγῆκε καλαμεῶνας, ἐκεῖ ποῦ χώσανε τὴ νεῖα ἐβγῆκε κυπαρίσσι, ἀπηκουντᾷ ὁ κυπαρισσὸς φιλεῖ τὸν καλαμεῶνα, ἀπηκουντᾷ ὁ κάλαμος φιλεῖ τὸ κυπαρίσσι.

ἀπόσκουπα τά, ἀμάρτ. *ἀπόδουπα* Τσακων.

Ἐκ τοῦ ρ. ἀποσκουπίζω.

Ἀποσχύβαλα, ἀποκαθαρίδια.

ἀποσκούπιδο τό, ἀμάρτ. *ποσκούπιδο* Κύπρ.

Ἐκ τοῦ ρ. ἀποσκουπίζω καὶ τῆς καταλ. -ιδο < -ίδι.

Πληθ., τὰ διὰ τοῦ σαρώθρου ἀπορριπτόμενα. Συνών. ἀποφροκαλίδι, σκουπίδι.

ἀποσκουπίζω κοιν.

Ἐκ τῆς προθ. ἀπὸ καὶ τοῦ ρ. σκουπίζω.

Τελειώνω τὸ σκούπισμα, παύω νὰ σκουπίζω: Περιμένω ν' ἀποσκουπίσης καὶ νὰ σοῦ πῶ κοιν. Δὲν ἀποσκουπίσεις ἀκόμης νὰ 'ρθῇς νὰ μ' αἰδάρῃς ἐπαεῖ; (... νὰ μὲ βοηθήσῃς) Κρήτ.

ἀπόσκουρο τό, ἀμάρτ. *ἀπόσγουρο* Πελοπν. (Μάν.)

Ἐκ τῆς προθ. ἀπὸ καὶ τοῦ οὐσ. σκουριά.

Ἡ σκουρία ἢ ἀπὸ τῆς καμίνου τῶν σιδηρουργῶν.

ἀποσκουτεύω ἀμάρτ. *ἀποσκουτεύω* Κύθηρ. *ποσκουτεύω* Μέγαρ.

Ἐκ τῆς προθ. ἀπὸ καὶ τοῦ ἀμαρτ. ρ. σκουτεύω, ὁ ἐκ τοῦ Λατίν. scutum. Πβ. ἀποσκουτώνω.

1) Καταφεύγω που εἴτε πρὸς διανυκτέρευσιν εἴτε πρὸς ἀνάπαυσιν, καταλύω Κύθηρ.: *Ποῦ ἀποσκουδέψης; 2)* Καταφεύγω ὑπὸ σκέπην, ἐξασφαλίζομαι Μέγαρ.: *Τῶοῖτα νὰ χτίσης 'να μαυροσπιτάται νὰ 'ποσκουτέψης.*

ἀποσκουτώνω Κέρκ. (Ἀργυραῖδ.)

Ἐκ τῆς προθ. ἀπὸ καὶ τοῦ ἀμαρτ. ρ. σκουτώνω, ὁ ἐκ τοῦ Λατίν. scutum.

Στεγάζομαι ὑπὸ δένδρον κατὰ τὴν διάρκειαν βροχῆς: Πάμε ν' ἀποσκουτώσουμε λίγο ἀποκάτου ἀπὸ τὴν ἐλαιὰ ὅσο νὰ περάσῃ ἡ ψιχάλα. Συνών. σκουταρώνω.

ἀποσκούφιου ἐπίρρ. ἀμάρτ. *ποσκούφιου* Κῶς

Ἐκ τῆς προθ. ἀπὸ καὶ τοῦ οὐσ. σκούφια.

Προθύμως, ἐτοιμῶς πρὸς τι: Πάνω ποῦ στρώνετο τραπέζι νὰ καὶ ὁ φίλος μας 'ποσκούφιου (δηλ. ἐτοιμὸς νὰ μετάσχη τοῦ γεύματος). Πβ. φρ. πετάω τὴ σκούφια μου (εἶμαι ἐτοιμὸς πρὸς τι).

ἀποσκούφωτος ἐπίθ. ἀμάρτ. *ποσκούφωτος* Κύπρ.

*Ἐκ τῆς προθ. ἀπὸ καὶ τοῦ ἐπίθ. *σκουφωτός < σκουφώνω.*

